

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disputationes Theologicae

Quatuor Tomis distinctæ: Quibus Univerſa Theologia Scholastica Clare,
Breviter & accuratè explicatur

De Deo, Et De Angelis

Martinon, Jean

Burdegalæ, 1644

Sect. 4. Quomodo creare conueniat Deo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73898)

extenderi potest, quantum ipsa Dei omnipotentia. Recolantur quae diximus disp. 7. de visione Dei, num. 11. & 12.

SECTIO IV.

Quomodo creare conveniat Deo?

31. D. Thom. Actio creandi est communis toti Trinitati.

Respondeo cum D. Thoma q. 45. art. 6. creare non esse proprium solitarie alicuius personae divinae: sed virtutem & actionem creandi esse communem toti Trinitati. Ratio est, quia convenit illi secundum naturam suae essentialitatis communem, quae ratione est potentia effectiva, quae non minus essentialis est Deo, quam potentia intellectiva, & volitiva. Hinc est quod sacrae Literae opera creationis tribus personis communiter tribuunt, Ioan. 5. v. 19. Prouerb. 8. v. 3. Iob. 26. v. 13. & alibi sapissime: ut eleganter expendunt S. Dionys. cap. 1. de divinis nom. & D. August. lib. 1. de Trinit. cap. 4. & quatuor sequentibus. Hinc etiam illud axioma Theologorum, Opera Trinitatis ad extra sunt indivisa. Sumptum ex Toletano VI. cap. 2. & Toletano XI. in confessione fidei, ubi de tribus personis affirmat, nullam sine alia vel extitisse, vel quidpiam aliquando operatam esse. Inseparabiles enim inveniuntur & in eo quod sunt, & in eo quod faciunt. Et priori loco dixit totam Trinitatem cooperatam esse formationem suscepti hominis (id est, Christi) quoniam inseparabilia sunt opera Trinitatis. Intelligit effectivè: Nam terminativè, & unitivè, ac veluti passivè, susceptio illa hominis, seu potius humanitatis per Incarnationem, non fuit communis Trinitati, sed solius Verbi. Efficienter tamen omnium fuit.

32. Valent.

Vnde collige primò, improprie loqui Valentiam disp. 3. q. 2. punct. 3. aicntem creaturas procedere à personis divinis secundum proprietates personales. Neque enim procedunt à proprietatibus personarum secundum se proprie: sed secundum essentialia & communia, in quorum ratione personalia non sunt formaliter ut talia. Ideoque Lateranense cap. Firmiter, definit Patrem, Filium, & Spiritum S. esse unum universorum principium. Pater autem, ut Pater, & Filius, & Spiritus S. ut tales, non sunt unum, sed tria. Ergo non ut tales, neque ratione proprietatum, sunt principium creaturarum; sed ut Deus, & secundum essentialitatem, quae sola est universorum principium, ut aicntem Concilium cap. sequenti.

33. Non potest esse propria actio per se sola divinae.

Collige secundò, non modo creaturas non procedere re ipsa à personis ut talibus, sed nec posse procedere. Ratio est, quia non sunt formaliter potentia executiva, quae est principium processionis creaturarum. Neque obest quod paternitas sit principium Filij, qui est infinite perfectior creaturis: Non enim quicquid potest producere aliquid perfectius, potest producere quae sunt in

alio genere imperfectiora. Vt homo qui potest producere hominem, non potest producere aquilam.

Collige terriò, Henricum quodlib. 6. q. 2. perperam affirmare Patrem, ex parte intellectus, produxisse creaturas per filium, siue per sapientiam productam: & ex parte voluntatis, per Spiritum S. siue per amorem productum; ut per principium formale proximè eas liberè producendi: quippe filium esse Patri notitiam practicam, quae formaliter intelligit quid faciendum sit: Et Spiritum S. esse volitionem efficacem, quae efficere velit quidquid efficit. Quae sententia satis refutata manet ex dictis disp. 22. sect. 1. ubi ostendimus, praeter intellectum & voluntatem, admetendam esse in Deo potentiam executivam, per quam immediatè operatur ad extra, praesente intellectu & volitione communi. Et disp. 24. sect. 4. ubi demonstravimus Filium & Spiritum S. non esse actus formales intelligendi & volendi, quibus Pater aut Deus intelligat & velit: sed esse terminos productos ab eorum fecunditatibus. Omnino autem ita sentit Henricus, neque eius verbis appè contenit benigno interpretatio Vasquis in commentario art. 6. q. 45. affirmans illum nihil aliud voluisse, quam quod sanctorum Patrum nonnulli volunt; cum iunxit Patrem creasse per Verbum, aut per Filium: & Verbum Patri ministrasse in creatione: & Patre iussisse, Filium fecisse. Quibus locutendi modis non aliud significare intendunt, quam rationem originis, per quam virtus creandi; & quidquid aliud convenit Filio, acceptum est à Patre: ut seipsum & alios exponit S. Basil. lib. de Spiritu S. cap. 8. Aliud, inquam, planè voluit Henricus: Nam expressè ait, Notitiam & amorem, secundum quod sum praecedentes, esse rationes secundum quas creaturae producuntur in esse: ita quòd, inquit, productio creaturarum praesupponit causaliter productionem personarum: non quia à tota Trinitate, & ita ab ipsis personis productis; & productur creatura secundum genus causa efficientis: sed quia sapientia & amor producti, sunt rationes in intellectu essentiali & voluntate Trinitatis, dispositivae & ordinativae ad creaturarum productionem secundum genus causa formalis: sine quibus intellectus & voluntas essentialis, cum sapientia & amore essentiali, non sufficienter disponerent intelligentes & volentes ad ipsas creaturas producendas. Sapientia enim ut est essentialis, est tantum speculativa: ut verò personalis, siue genita in Verbo, est etiam practica &c. Haec ibi Henricus, & alia multa, quae praedictam expositionem ferre non possunt.

Collige quariò, non esse verum quod docent Cuniga disp. 11. de Trinit. dub. 4. num. 7. & Ruis disp. CXI. de Trinit. sect. 2. & sequentibus, creaturas per se causaliter procedere à Deo, ut trinus est, adeò ut creatio per se postulet naturam divinam existere in tribus.

Henric. Quo sentit Pater creavit per Filium, aut per Spiritum S. &c. infra num. 44.

Valp.

Basil.

35. Cuniga Ruis Creatio per se non postulat trinitatem divinam.

36. *Creatio per se non postulat tria supposita diuina.* tribus suppositis: & tres personæ diuinæ sint per se requisitæ vt Deus creet & operetur extra se. Quod probat Cunigahac vnica ratione. De essentia creationis est esse ab omnipotentia diuina. Ergo & ab omnibus suppositis connaturalibus omnipotentia: ita vt si ab aliquo non esset per locum intrinsecum foret diuersa rationis ac nunc est. Nam productio procedens ab aliqua vi producendi, per se procedit à supposito connaturali prædictæ virtutis. Suppositum verò connaturale omnipotentia est triplex. Ergo creatio per se petit tria supposita à quibus procedat.

Respondet negando primam consequentiam. Ad cuius probationem, dico productionem præcedentem ab aliqua vi producendi, non procedere per se à supposito eius connaturali, quia suppositum est: ita vt ratio suppositi sit causa per se operationis: aut ex vi operationis requiratur per se ac necessarium, adeo vt operatio non esset futura simpliciter, aut non esset futuræ talis, si re ipsa, vel per locum intrinsecum non esset ratio illa suppositi: sed tantum procedere per se ab ipsa virtute operandi, quæ demum existat, siue in supposito connaturali, siue non, perinde operatur. Quemadmodum humanitas Christi existens in Verbo, perinde exercet actiones suas naturales, ac si existeret in proprio supposito. Et virtus operatiua accidentiū perinde agit, siue sint in subiecto connaturali & conuenienti, vt calor in igne siue in disconuenienti, vt calor in aqua; siue extra omne subiectum, vt accidentia Eucharistica. Sic igitur omnipotentia diuina, si per locum intrinsecum non esset in tribus suppositis, aut careret omni hypostasi sibi connaturali, & sine illa maneret integra, perinde creare & operari posset. Quare creatio ex vi sua non postulat per se tria supposita diuina.

37. *Ruis.* Secundò, Didacus Ruis disp. illa CXI. sect. 2 num. 1. affirmat diuinas processionis esse causam exemplarem processionis creaturarum, tanquam aliquid primum & perfectissimum in genere processionis, quod est mensura cæterorum sui generis. Peculiariter autem processionem Verbi esse causam exemplarem quarumque processionum intellectualium: & processionem Spiritus S. quarumque emanationum per voluntatem. Et hoc affirmat à nemine negari. Deinde addit num. 5. & 6. personas Verbi & Spiritus S. per se & formaliter requiri, in genere scilicet causæ efficientis, & non tantum exemplaris, ad creandum, quatenus personalis quidditas Verbi terminat intellectionem. Vnde fit vt Pater sine Verbo non possit esse loquens, neque dicere vel mandare vt res fiant. Personalis verò quidditas Spiritus S. sic terminat diuinum amorem, vt Deus spirator non possit esse completè atque perfectè donator respectu creaturarum, nisi producendo Spiritum sanctum.

Tomus I.

Ad quod probandum adducit sect. 3. & sequentibus, testimonia Scripturæ, & Patrum, affirmantium Deum omnia creare per Verbum, & per Spiritum sanctum. Ex quibus difficilius ea sunt, quæ significant non potuisse sine illis creare, & per illos, vt per virtutem creandi, omnia fecisse. Cuiusmodi sunt quæ sequuntur: Athanasius orat. 3. contra Arianos prope initium, *Si non sit Filius, quomodo Deus creator esse dici poterit? siquidem per Verbum in sapientia omnia fiunt, sine quo nihil fieri poterit.* Et circa medium: *Creaturas certè impossibile erat sine Verbo fieri. Vt enim lux radiis suis omnia illuminat, & sine eius radiis nihil illuminari quiverit: ita quoque Pater, veluti per manum, in Verbo suo operatus est omnia, & sine illo nihil facit.* Basil. lib. 5. contra Eunom. prope medium, *Qui Filium tollit, is creationis omnium principium abstulit. Principium enim est substantiæ omnium Dei Verbum, per quod omnia facta sunt. Qui Spiritum auferit, perfectionem eorum, quæ sunt, abscindit. Nam quæ sunt, emissionem & participationem Spiritus sunt. Nimirum iuxta illud Iudic. 16. Dixisti, & facta sunt: misisti spiritum tuum, & creata sunt.* Cyrillus lib. 2. in Ioan. cap. 135. in fine, *Quomodo seorsum (vt ita dicam) ac solus absque Filio Pater operabitur: cum virtus diuina quæ operatur, sit Filius? Et lib. 1. Theosari cap. 1. longè ante medium, Quomodo sol nunquam sine splendore ac luce sua lucere poterit: sic nihil unquam operabitur Pater, nisi per Verbum suum. Omnia enim per ipsum facta sunt, & sine ipso factum est nihil. Iacò & dextera, & brachium Dei nominatur, quia quasi per manum, omnia Deus per ipsum operatur.* Augustinus lib. 2. de Genesi ad lit. cap. 6. post medium, *Quia ergo nihil creare posset, &c. cuius creandi ratio (si tamen ratio rectè dicitur) non in Dei Verbo Patri coeterno, coeternæ vitæ vniuersæ: proprieque Scripturæ, priusquam insinuet vnamquamque creaturam, eo ordine quo conditam dicit, respicit ad Dei Verbum: prius ponens, Et dixit Deus fiat illud. Non enim inuenit illa causam rei creandæ, quam in Verbo Dei non inuenit creati debuisse.* Damasc. in epistola de Trifagio prope med. Verbum & Spiritum sanctum appellas, virtutes subsistentes Patri. Argumentatur etiam Ruis hæc ratione sect. 6. numero 8. Nullus artifex operari potest exteriori, nisi prius eliciat immanentes operationes intellectus & voluntatis, ex quibus procedant operationes transeuntes. Sed Verbum & Spiritus sanctus, sunt operationes immanentes, quasi in facto esse subsistentes: ergo &c.

Sed his omnibus oppositò primò consensus communem Theologorum vulgò contrarium sentientium, vt accipietur Cunigahac loco supra citato. Nominatim verò nobiliter sentiunt D. Thom. q. 45. art. 6. in fine.

E E e.

36.
37.
Ruis.
Edectiones diuinae non sunt exemplar creaturarum, neque ab ipso presupponuntur per se.

38.
Athanas.
Basil.
Cyrill.
August.
Damasc.
39.
D. Thom.

Magist.
Scot.
Durand.
Caietan.
Molina.
Vasq.
Suar.

corporis, Magister in 2. dist. 13. cap. *Hic
quæri solet*; & cap. ult. Scot. quodlib. 8.
art. 1. in fine, Durand. in 1. dist. 29. sub
finem; Caietan. Bañes & alij Thomistæ ad
art. cit. D. Thomæ, Molina & Vasq. ibi-
dem; & disp. 152. num. 5. Suar. lib. 1. d.
Trinit. cap. 11. & alij Recentiores.

40.

Oppono secundò sanctos Patres diseretè
affirmantes Patrem non esse usum auxilio Fi-
lij ad creandum. Et Patrem non habere opus
auxilio Filij; neque Filium auxilio Spiritus
sancti, vel auxilio Patris: vt aiunt Basil. lib.
de Spiritu S. cap. 8. paulo post med. & cap.
16. multò ante medium, & Chrysost. ho-
mil. 2. in epist. ad Hebræos ferè initio, cu-
ius verba hæc sunt: *Per quem fecit & secu-
lū; non tanquam per aliquod instrumentum, nec
tanquam facere non possit. si ei non porrexisset
dexteram Patris.*

Basil.

Chrysost.

Tertiò dico, Deum quidem posse vi pro-
cessionibus diuinis vt causa exemplari,
tum generatim omnium productionum ad
extra: tum speciatim easum quæ sunt ab in-
tellectu & voluntate creatæ, propter ali-
quam licet valde imperfectam similitudi-
nem quam cum illis habent. Veruntamen
creaturas, & earum creationem, non per se
postulare huiusmodi causam exemplarem:
sed illis sufficere quòd Deus in sua cogniti-
one practica & essentiali de rebus, vt à se fieri
possunt, habeat exemplar sufficiens ad illas
producendas.

Quartò dico, creaturas procedere à Deo,
vt dicente seu mandante vt sint, & vt vo-
lente seu donante illis esse, non formaliter
per dicere & velle notionale, quæ tale; vel
per actus intelligentiæ & voluntatis, vt ter-
minatos ad personas Filij & Spiritus sancti,
tanquam terminos secunditatis ipsorum:
hoc enim per se non requiritur ad dirigen-
dam & applicandam omnipotentiam vt ope-
retur: sed per intelligere & velle essentiali
commune tribus personis, cum libera
habitudine voluntatis, & creaturas quas Deus
vult producere. Et hæc sufficiunt vt Deus
mandet, & dicat, respectu creaturarum,
sitque perfectè donator in genere causæ effi-
cientis per se necessariæ ad earum creatio-
nem.

42.

Soluuntur
argueri
contra
sententiam.

Quintò, ad Scripturæ & Patrum testimo-
nia generalia respondeo primò, Deum, aut
Patrem, dici creare omnia per Verbum, &
per Spiritum sanctum: quia licet tres perso-
ne creent simul immedatè & æqualiter per
omnipotentiam eandem numero, illis om-
nibus communem: tamen illa est in Patre
per se, & non ab alio; qua de causa Patri
specialiter tribuitur omnipotentia, & creatio.
In Symbolo Apostolorum, & Nicæno.
In Filio autem, & Spiritu sancto, est per
communicationem, vt accepta à Patre vi
suarum processionum. Vnde Filius & Spi-
ritus S. habent omnipotentiam omni subor-
dinatione quadam originis ad Patrem, qui
idcirco dicitur per illos creare, tanquam si-
bi subordinatos originaliter quoad virtu-

tem creandi, & consequenter quoad illius
usum, & quoad reliquæ quæ continentur ex
omnipotentia.

Respondeo secundò, Deum aut Patrem
dici creare per Filium & Spiritum S. in sen-
su appropriatio: quatenus creat per actum
intellectus, qui appropriatiuè tribuitur Fi-
lio, eò quòd procedit per viam intellectu-
easque de causa dicitur sapietia genita, & idea,
exemplar, & ratio cuiuslibet operis; & per
actum voluntatis, qui specialiter tribuitur
Spiritui sancto, eò quòd procedit per viam
voluntatis. Ita tamen vt hæc personæ sint
causa creaturarum, non per sua notionalia,
sed in quantum includunt essentialia attri-
buta intellectus & voluntatis. Quam res-
ponsum sum ex D. Thomæ q. 45. art. 6. in corp.
vbi sic habet: *Deus est causa rerum per suum intellectum & voluntatem, sicut artifex, rerum artificiarum. Artifex autem per verbum in intellectu conceptum, & per amorem suæ voluntatis ad aliquid relatum operatur. Vnde & Deus Pater operatur est creaturam per suum Verbum, quod est Filius; & per suum amorem qui est Spiritus sanctus. Et secundum hoc processionem personarum sunt rationes productionis creaturarum, in quantum includunt essentialia attributa, quæ sunt scientia & voluntas. Hucusque S. Thomas.*

Respondeo tertio speciatim, loca seclata
sumpta in rigore nimis probare, & Aduer-
sariis nocere, qui sect. 8. num. 8. respon-
dens huic argumento pro nostra sententia,
Ad producendas creaturas sufficit diuina sa-
pientia dirigendo, & diuina volitio siue a-
mor impellendo seu liberè determinando,
necnon omnipotentia exequendo. Sed ista
perfectè conueniunt Patri prius ratione,
quam generet Filium, & Spiritum sanctum
sacrum. Ergo Deus creare possit, licet
fuisset vnica tanquam persona. Respondens,
inquam, huic argumento, concedit ad pro-
ducendas creaturas sufficere prædicta attri-
buta in ratione causæ integræ atque com-
pletæ. Sed ait non sufficere in ratione
conditionis sine qua non, siue applicatio-
nis ad operandum. Nam in hoc genere requi-
runtur Verbum & Spiritus sanctus, id est,
requiruntur non vt virtus producendi, &
in ratione causæ, quæ sine illis est integræ
& perfectæ; sed tantum vt conditio sine qua
non. Atqui loca illa Patrum in rigore
sumpta significant requiri vt causam, &
vt virtutem. Hoc enim sonant verba illa
Athanasi, *Per verbum omnia sunt. Et vult
per manum in verbo suo operatus est omnia. Et
illa Basilij, Principium substantiæ omnium
est Verbum Dei. Et illa Cyrilli, Virtus
eius, quæ operatur, est Filius. Idemque sibi
vult comparatio solis & lucis ab eodem al-
lata. Et id quod ait Augustinus Verbum
esse rationem operandi, & causam rei crean-
dæ in eo inueniri: in ratione illa scilicet.
Ac denique Damascen. Verbum & Spiritum
sanctum appellat, virtutes subsistentes*

SECTIO V.

An Deus solus sit causa rerum omnium extra se existentium?

Hæc quaestio proponitur ad refutandum errorem Gabrielis in 1. dist. 1. q. 1. art. 3. dub. 3. littera L. & M. ubi ait, videri sibi valde probabile creaturas nihil agere, sed Deum solum omnia operari. Et proprie loquendo, nullum effectum produci de potentia materiae; sed omnem effectum verè, & proprie, immediate à solo Deo creari: causam verò secundam se habere tantum vt causam sine qua non, id est, velut conditionem, quâ posita, Deus operatur: & quâ non posita, non operatur. Ac denique solum apud primam causam esse verè & proprie causalitatem: quia ipsa sola est, quæ actu suæ voluntatis proprie & verè producit rem de non esse ad esse. Et hæc imaginatio, inquit, magni facit potentiam acti in Deo: quia ponit solum Deum omnem effectum positivum secundum se, & quodlibet sui, causare principaliter & proprie, per actum proprium suæ liberæ voluntatis, creaturam verò tantum concurrere ex diuinæ voluntatis determinatione tanquam causam sine qua non, modo supra exposito: id est, vt paulo ante dixi, quia Deus libera sua voluntate determinavit ad presentiam, seu positionem talis creaturæ producere aliam, in quam solus ipse physice influit.

Quæ doctrina primò repugnat Scripturæ, tribuenti pluribus locis vim agendi & actionem creaturis. Quod cum tam frequenter affirmit, neque vspiciam contrarium significet, omnino nos in errorem induceret, aut in errore confirmaret, nisi id verum esset. Huiusmodi loca sunt Genes. I. v. 11. *Germinet terra herbam virentem, & facientem semen, & lignum pomiferum faciens fructum iuxta genus suum &c. Et protulit terra herbam virentem & facientem semen &c. Et v. 20. Producant aque reptile animæ viventis &c. Et Sapient. 26. v. 23. ignis non comburens Israëlitas dicitur esse oblitus suæ virtutis. Et Marci 4. Terra fructificat primum herbam virentem, deinde spicam &c. Et Luc. 21. v. 29. Videte ficulnam & omnes arbores cum iam producant ex se fructus. Et denique vix vltimum est caput Scripturæ, in quo non tribuatur creaturis aliqua operatio, intelligendi, volendi, loquendi, generandi vel exequendi aliquid aliud.*

Repugnat secundò sanctis Patribus, vt Basilio 6. mil. 5. Hexamer. & Ambrosio lib. 3. Hexameron cap. 8. colligentibus ex cap. 1. Genes. v. 11. *Germinet terra &c. plantas accepisse à Deo in semine vel in radicibus, virtutem quandam propagatiuam.*

E E e

Patris. At mera conditio ad agendum necessaria, non est virtus agendi. Adde quod non apparet, neque ostenditur à Didaco Ruis, quomodo intelligentia eius quod faciendum est, & voluntas efficax illud faciendi, non sufficiant ad applicandam hanc potentiam ad opus exequendum: sed requiratur necessariò Verbum & Spiritus S. in ratione conditionis sine qua non, siue applicationis ad operandum.

Dico igitur loca illa, non in rigore vt sonant, sed benigne explicanda esse. Nempe quod velint Patrem omnia creare per Verbum, & per Spiritum S. modis superioribus explicatis; id est, per omnipotentiam à se in illos derivatam, & per intelligentiam ad voluntatem, illis specialiter & appropriatè attributam ratione suæ originis. Cum autem dicunt non potuisse sine illis creare: intellige, sine attributis intelligentiæ, voluntatis, & omnipotentiam illis communicatis, & Quidem prius ex parte subiecti, siue ordine necessitatis, quam liberè operatur extra. Quæ communicatio si non esset: reuera neque esset intelligentia, voluntas, & omnipotentia diuina. Quia non esset essentia diuina, quæ nequit esse nisi sit infinite simpliciter perfecta: & non esset talis, nisi esset communicabilis, ac necessariò communicata tribus personis. Vel etiam quia sapientia diuina, per quam Deus omnia creavit, reuera non posset existere, nisi subsisteret in Verbo tanquam in termino suæ existentie, per ipsam vt secundam producto. Et amor diuinus similiter non posset existere, nisi subsisteret in Spiritu sancto, tanquam in termino suæ existentie, producto per ipsum: vt ait idem author numero proximè citato. Quod si aliqui Patrum plus intendunt probare contra hæreticos: recolandum est id quod à bi notauimus cum Cornelio à Lapide, canone 1. in Paulum, ipsos interdum disputando contra hæreticos, declinasse aliquantulum ad alterum extremum. Aliquando etiam multa dicunt contra illos argumentando ad hominem, ex principijs ipsorum proprijs, licet non veris.

Ad vltimum Ruis argumentum, sumptum ex ratione, Respondeo artificem non posse operari exterius, nisi prius eliciat operationes immanentes intellectus & voluntatis, necessarias ad opus externum exequendum: cuiusmodi sunt cognitio operis faciendi, & volitio efficax applicans potentiam executiuam. At processiones personales non sunt tales actus in Deo. Sufficiuntque illi, & tantum per se requiruntur ad creandum, cognitio essentialis practica, siue idea creaturæ producendæ, & voluntas efficax applicans diuinam omnipotentiam ad creandum: Sicut artificii creato sufficiunt cognitio & voluntas efficax operis faciendi, vt applicet potentiam ad illud exequendum.

47. Gabrielis error.

48. Creaturas agere probatur ex Script.

49. Basil. Ambros.

45.

Disp. 8. num. 9.

46.